

BESTE VRIENDEN, 2012

December 2011

In zijn jaarlijkse Ranchi Calling Kerst- en Nieuwjaarsbrief gaf mijn voorganger Fr. Ranjit Toppo sj een heel gepaste beschrijving van het hedendaagse India. Hij schreef over het naast mekaar leven van twee werelden: de wereld van de begoede middenklasse, INDIA, en de wereld van de armen, BHARAT genoemd. Hij beschreef ook hoe wij Ranchi Jezuiten aanwezig zijn in die beide werelden.

Het is met een dankbaar hart dat ik de traditie van mijn voorganger met deze Ranchi Calling brief voortzet. Naast nieuws over onze werken en activiteiten van het voorbije jaar, wou ik graag in deze brief wat meer schrijven **over ons werk met de jeugd van Jharkhand**, in het bijzonder de tribale jeugd. Deze bieden voor ons grote mogelijkheden en zijn ook een reden van zorg.

Jeugd vandaag: Een basis Probleem

Ook in de jeugd van Jharkhand zien we die twee aparte werelden. Er is de **jeugd die in de stad leeft**, zoals Ranchi. Ze leven in de wereld van INDIA, een wereld diep onder de invloed van de globalisatie met zijn al doordringende consumptie. Dit uit zich bij velen in een cultuur van oppervlakkigheid, genotzucht en zelfbedrog. Velen leven inderdaad aan de oppervlakte zonder echte diepgang, "hebben eerder dan zijn!", instant gratificatie. Frustratie daarin leidt vlug tot geweld, vals spel en de vloek van corruptie. Het is niet gemakkelijk voor de jeugd om te weerstaan aan de druk van deze 'mogelijkheden' die aantrekkelijk voorgesteld worden door de media.

En er is **de jeugd in de dorpen**. Alhoewel we hier ook de sporen van de globalisatie zien, vooral waar 'vooruitgang' aanwezig is, is de toestand in de meer inlands gelegen dorpen verschillend. Naast de nog heel traditionele landbouw is er een totaal gemis aan werkgelegenheid. De invloed van de initiatieven van de regering is er minimaal, vaak niets meer dan corrupte schijn. Het gevolg daarvan is natuurlijk de vlucht van de jongeren naar de stad toe. Zij die in de dorpen blijven zijn een gemakkelijke prooi voor alcoholisme, kleine criminaliteit of de aantrekking van de extremistische rebellen die in ChotaNagpur heel actief zijn. Zij hebben een greep op veel van deze jonge mensen. Dit wekt schrik en onzekerheid. Wat is ons antwoord op beide categorieën van deze toch veelbelovende jeugd die het moeilijk heeft?

Onderwijs: de taak van onze scholen.

"Onderwijs is de munteenheid van de toekomst" zo vertelde de USA President het in het begin van dit jaar aan de studenten van St Xavier's College in Mumbai. Velen, ook de regering, zijn zich daar goed bewust van. Maar dezelfde druk van globalisatie en consumptie maakt ook dat het onderwijs hier heel "markt-gericht" geworden is, eigenlijk heel consumptief. Dit betekent dat het goed onderwijs niet alleen heel duur geworden is, ver boven het budget van armen en lage middenklasse, maar ook dat gans het lesgeven en het leerproces gericht is op een product, niet op de persoon. In andere woorden, de jonge mensen krijgen skills en informatie om bruikbaar te zijn in de geglobaliseerde technologische wereld van

INDIA. Dit brengt naast andere gevolgen ook een geweldige competitie met zich mee. Mensen zullen alles doen om hun kinderen in "goede" scholen te krijgen!

Dit brengt voor ons Jezuiten onderwijs twee uitdagingen.

We hebben inderdaad heel goede scholen die volgens de nationale enquête van India Today van de beste van het land zijn.

We trachten natuurlijk vorming te geven voor de ganse persoon en we trachten het evenwicht te houden tussen wat het verstand, het hart en de geest nodig hebben. Onze St Xavier's College, XISS, St John's en St Xavier's Schools, en andere.. doen dit. Maar we kunnen het zeker niet laten bij de opvoeding van die middenklasse van INDIA in deze 'goede' scholen. Wij zijn er evengoed, indien niet meer, nodig voor de minder behoeften van BHARAT. Het is niet genoeg om deze groepen een zo gezegde "equal and fair chance" te geven. Deze zogezegde "gelijkheid" zou op zichzelf unfair zijn. Wij moeten echte gelijkheid van kansen scheppen en voor hen goed onderwijs toegankelijk maken: een moeilijke taak. Daarvoor doen we in onze scholen in het binnenland veel inspanningen. Zonder veel omhaal en vaak in heel moeilijke omstandigheden doen die scholen wonderen voor veel jonge mensen en opent het een toekomst voor hen.

Ten tweede kunnen we niet tevreden zijn met aan onze studenten enkel intellectuele gegevens en vaardigheden te geven zoals de consumptieve geest het zou willen. We moeten ook voor ware vorming zorgen, het inprenten van innerlijke waarden en houdingen. Dit is een kwestie van het hart. Daarvoor is het nodig om te reflecteren op de levenservaring zelf als deel van onze onderwijs inspanningen. "Enkel echte en diepe ervaring brengt een 'ommekeer van het hart' mee" zo sprak Pater Alonso, Generale overste van de Jezuiten.

In de meeste van onze onderwijs inrichtingen is er de CLC (Christian Life Communities) die, alhoewel eigenlijk bedoeld voor volwassenen, aangepast is aan de studenten van onze middelbare scholen in Ranchi en zeer positieve resultaten geven. Hetzelfde geldt voor zijn grotere broer, de AICUF (All India Catholic University Federation), in onze Universitaire Colleges.

Onze speciale aandacht waard is het **Jeevan Prawesh** Initiatief. Jeevan Prawesh, "Levens Drempel", is een programma van 5 dagen, een initiatief van Pater P.P. Van Nuffel sj voor studenten van het Middelbaar en Hoger onderwijs. Op de drempel van hun volwassen leven ontvangen de studenten leiding en informatie. Het programma wordt gegeven aan studenten ongeacht wat betreft godsdienst of achtergrond. Een team van vier personen (Pater Solomon Barwa SJ, 2 zusters en een gehuwde persoon) zijn hier het jaar rond mee bezig. Elk jaar gaan ze naar een twintigtal scholen in Jharkhand en ook verder, en bereiken daardoor op een persoonlijke manier een twee duizend studenten. Het is werk met de jeugd in de diepte. Het is geen gemakkelijk taak gezien de vele veranderingen die er gebeuren op alle gebied, niet in het minst bij de jeugd van vandaag.

In veel parochies is er de Yuvak Sangh ("Jeugdgroep"), een los gestructureerde groep jongens en meisjes, die af en toe samenkomen voor een speciale gelegenheid. Precies omdat er geen breder kader bestaat waar zij kunnen op steunen is het voor veel van die groepen een op en neer beweging. In sommige plaatsen gaat het goed al naar gelang de leiding van de priester of goede jeugdleider ter plaatse. In dit geval is dit een steun en ware opening voor die jonge mensen. Op andere plaatsen gebeurt er weinig of niets. Een echte Jeugdbeweging zoals Jonge Boeren Vereniging of JOC bestaat hier niet, spijtig genoeg. Is het omdat de omstandigheden zich er niet toe leenden, anders waren de missionarissen er vroeger zeker mee begonnen.

Pater Ignatius Lakra sj, de Jeugdverantwoordelijke van de Ranchi Provincie, volgde de Wereld Jeugd Dagen in Madrid. Hij keerde terug met veel enthousiasme en nieuwe initiatieven. Naast het contact nemen met een breed spectrum van jeugdleiders in en buiten Ranchi, tracht hij vooral de bestaande initiatieven te steunen en nieuwe activiteiten en seminars te organiseren in het gebied van ChotaNagpur. Elk jaar organiseert hij een Jeugd Conventie die eindigt op 15 Augustus met een rally van meer dan duizend enthousiaste jonge mensen. "Hoe helpen we de tribale jeugd" was het hoofd thema van onze jaarlijkse Ranchi SJ Provincie samenkomst in Mei. Het blijft een inspanning van vallen en opstaan.

De echte uitdaging: wat doen we voor de niet-georganiseerde jeugd.

De boven vermelde inspanningen zijn voor de jeugd die we bereiken binnen een georganiseerde structuur. Maar de meerderheid van jonge mensen leven in wat we noemen de niet-georganiseerde sector: de jeugd in de dorpen die niet naar school gaat of vroegtijdig de school hebben verlaten. Ze werken op het land of zijn gewoon werkloos. Het is een groot probleem. Alhoewel alle tribalen land bezitten is landbouw als zodanig een weinig aantrekkelijke toekomst-mogelijkheid voor de jeugd in de dorpen. Een recente survey toonde aan dat in de toekomst 75% van de werkgelegenheden geschoolde werkkrachten zullen zijn. Tot nu toe heeft enkel 5% van de werkkrachten tussen 18-24 jaar een beroepsopleiding gedaan en die 5% wonen in stad. Spijtig genoeg biedt het door de staat opgelegd opvoedings-curriculum in onze scholen geen enkele beroepsvorming tot en met Class XII (jongens

en meisjes van 16-17 jaar). Dit is een ernstige tekortkoming in het onderwijs in India. Hoe beantwoorden wij in deze omstandigheden aan de noden van de niet georganiseerde jeugd?

Ik vermeld hier drie merkwaardige initiatieven.

Het **Outreach programma van St Xavier's School Dorunda**, onder leiding van Principal Pater Ajit Xess sj. De school zelf is voor de jeugd van INDIA. Maar daarnaast doen ze ook uitstekend werk voor de jeugd van BHARAT! Gebruik makend van de infrastructuur van de school na 14.30, wordt er met leden van de Staff samen met eigen studenten vrijwilligers, les gegeven aan arme jongens en meisjes uit de slums die vaak tot dat uur in een of ander slecht betaald werk bezig zijn. Ze bereiden hen voor op het publieke examens van Class X en XII van het "Open School

Systemen". Prachtig werk: elk jaar slagen er 15 studenten in Class X en 6 in Class XII. Het lijkt weinig, maar in heel moeilijke omstandigheden geven ze een ware kans aan hen die er zelfs nooit konden van dromen. Dat heel wat studenten van de school, van de wereld van INDIA, helpen bij het les geven en bij andere activiteiten zoals computer training, jaarlijkse uitstap, sport coaching, bewustzijns vorming, en daardoor in persoonlijk contact komen met die andere wereld van BHARAT is voor hen zelf een ware vorming.

Er is natuurlijk **Kishor Nagar**, Jongensstad, nu geleid door Pater Louis Francken sj, opvolger van Pater Vic Van Bortel, samen met Pater Walter Beck, Broeder Mukul Kerketta en Brother Blasius Ekka. Dit is een werk dat me heel nauw aan het hart ligt omdat het onze keuze voor de armen waaraan de Jezuiten in principe graag voorrang geven ook echt in praktijk brengt. 670 jongens, jeugd, die uit de marges van de samenleving komen vinden in Kishor Nagar een thuis en een toekomst die anders heel twijfelachtig zou zijn. "Geef hen een kans" en "help hen zelfstandig te worden in een voor hen vaak vijandige wereld wanneer ze Kishor Nagar verlaten", zijn twee basis principes die Pater Van Bortel beleefde. Ze blijven de innerlijke drijfveren van KN. Ik persoonlijk vind KN een mooi

voorbeeld van ons werk met de niet-georganiseerde jeugd en ook een goed "symbool" van onze roeping als Jezuiet en van wat de Ranchi SJ Provincie belangrijk vindt. Als we echt met die jongens begaan zijn dan zal dat invloed hebben op de andere werken van onze SJ Ranchi Provincie. Dit is mooi uitgedrukt in de woorden van pater Louis Francken SJ.

"Ons werk in Kishor Nagar en ons werk met de niet

georganiseerde jeugd is een goed voorbeeld van ons werk "op de grens" (at the frontiers). Er is geen vast patroon, noch een vaste regeling om een dergelijke instelling te leiden. Het is geen school noch een internaat, het is een thuis. Men begeeft zich in onbekend terrein om al voelend zich een weg te banen wat het beste is om die kinderen met soms heel verschillende achtergrond te doen samenleven als een familie en hen aan te leren hoe ze zelf de verantwoordelijkheid kunnen nemen voor hun dagelijks leven: het voor hen mogelijk maken op te groeien en hun eigen waarde als mens te ontdekken. Dit werk 'op de grens' is nooit zonder gevaar of risico. Er is het risico dat de jongens gewoon weglopen en voor een tijd wegblijven, hier en daar een karwei opknappen en op de dool zijn. Het is een voortdurend zoeken. Het veronderstelt een diep bewustzijn dat God ons begeleidt en voor ons zorgt, ontdekken dat alles uiteindelijk goed komt. Het vergt een aanvoelen van de verschillende wegen waarin God ons bijstaat. Het is een uitdaging voor elk kind om zijn eigen weg te vinden, en dat in een tijd die gekenmerkt is door de cultus van snelheid, van agressie, van stress. Hoe ons zelf vinden in die wereld en hoe een klimaat scheppen die inspeelt op een ritme van het leven waar plaats is voor kalmte, voor het zorgen voor mekaar en gevoelig zijn voor mekaar, voor liefdevol geduld. In KN proberen wij en de staff zo een atmosfeer te scheppen waarin ieders leven met zijn vreugdes en lijden aanvaard wordt met zorg en liefde."

De jongens van KN studeren tot Class X voor hun Matriculatie diploma. Daarna studeren sommigen verder in de Technische School of in een Universitair College. Naast die studies delen alle jongens de dagelijkse taken van Kishor Nagar: eten klaarmaken, werk op de boerderij en op het veld, in de groentetuin en in de workshop. De grote helpen de kleine zoals dit in een groot

gezin gebeurt. Er is geen formele beroepsopleiding hiervoor, maar ze leren al doende.

Een ander bewonderenswaardig werk voor de werkloze jeugd van de dorpen is **Gram Uthan**, ("Dorps-Vooruitgang"), het werk van Pater Marc De Brouwer sj met zijn assistent Pater Alphonse Aind sj. Zij trachten de werkloze jeugd die in sommige gevallen college en universiteit gedaan hebben in de dorpen te houden. Hoe doen ze dat? Voornamelijk door hen zelf-vertrouwen te geven langs persoonlijkheids-vorming en motivatie training, door hen de vaardigheden aan te leren die nodig zijn in een dorp (naast landbouw), door hen te helpen mogelijkheden voor 'self-

employment" ter plaatse te scheppen, door te werken in groepsverband en in een netwerk. Gram Uthan is in verschillende stadia aanwezig in 500 dorpen. De paters Marc en Alphone zelf geloven in persoonlijk contact. Veel van hun tijd gaat in het bezoeken van die dorpen met hun moto. Prachtig werk!

In de context van het grote aantal werklozen bij de jeugd, wil ik hier ook graag vermelden dat pater Ereneus Toppo sj, met een diploma in Land- en Tuinbouw op zak, sinds onlangs deel uitmaakt van de ATC (Agricultural Training Centre) in Namkum. Samen met ons heeft hij plannen om aan ATC een nieuwe richting en nieuw impuls te geven door nieuwe manieren en middelen te vinden om landbouw een aantrekkelijke mogelijkheid te maken voor de tribale jeugd in de dorpen. Dit is een ware uitdaging voor dit Instituut dat dit jaar 2012 zijn gouden jubileum viert.

De jeugd verandert, verandert heel vlug want zij moeten immers beantwoorden aan de snel veranderende wereld. Ik veronderstel dat dit voor elke generatie het geval is, alhoewel ik me afvraag of het generatieverschil tegenwoordig niet vlugger komt, zoals de wereld voortraast op een halsbrekend tempo. Ik vind dit fenomeen terug in onze huizen waar onze jonge jezuïet-kandidaten hun eerste vorming krijgen. Zij zijn kinderen van hun tijd. Alhoewel

de manier van vorming van de Jezuiten de test van de tijd heeft doorstaan, is het dikwijls de vraag hoe dit aan te bieden, zodat het een invloed heeft op die jongeren die zo 'anders' zijn? Wij voelen dit ook heel goed aan hier bij de tribale jeugd van ChotaNagpur.

Nieuws in kort

Begin 2011 verhuisde St John Berchmans School, onze oudste school (1887) in de missie, naar een nieuwe lokatie dichtbij om het mogelijk te maken voor St Xavier's College zich uit te breiden voor het groeiend aantal leerlingen (8000 studenten!).

De benedenverdieping van het Academisch gedeelte van XIPT (Xavier Institute of Polytechnic and Technology) is klaar met het academisch blok, hostel en werkplaatsen. Het is juist genoeg voor de drie honderd zestig studenten. We hopen dat de eerste verdieping zal klaar zijn voor de nieuwe groep van volgend academisch jaar aankomt, alhoewel we er spijtig genoeg nog niet aan begonnen zijn bij gebrek aan fondsen. Die studenten van XIPT hebben hun verblijf voorlopig in ATC. Er is, in dezelfde campus, een goede bezetting in Jharna, ons Spiritualiteits Center, waar een goed team van jong en oude SJ helpen, vooral in retraitewerk.

Alhoewel het tempo van bouwen wat verminderd is, blijft de nood groot, vooral in onze Assam missie die in volle jonge uitbreiding is. Zij smeken om financiële middelen en personeel, zoals inderdaad onze missionarissen gedaan hebben sinds Pater Stockman in 1869 voet zette in onze geliefde heuvels van ChotaNagpur. Wij genieten nu nog ten volle van hun inspanningen en van de edelmoedige hulp van vrienden en weldoeners van België 'toen'. Wij hopen ten stelligste dat huidige en latere generaties zullen profiteren van onze inspanningen en jullie blijvende steun 'nu'. Heeft deze samenwerking ons al deze jaren niet tot een ware familie gemaakt?

Volgend jaar na mijn bezoek aan Pater Generaal in Rome ben ik van plan om naar België te komen. Pater Aurel Brys sj, verantwoordelijke voor de India Desk die de samenwerking tussen Ranchi/ Madhya Pradesh SJ Provincies (het gebied van de Lievens Missie) en België bevordert, zal een **INDIA DAG organiseren op Zondag 13 Mei in de Oude Abdij, Drogen**, voor familie, vrienden en weldoeners van onze missie. Als 't God belieft zal ik daarop aanwezig zijn en jullie toespreken en persoonlijk ontmoeten. Ik kijk echt uit naar deze gelegenheid om de diepe band te versterken die er is tussen ons.

Ik beëindig deze brief met mijn wensen van Kerstvrede en vreugde en Gods overvloedige gaven tijdens het Nieuwe Jaar 2012. Tot we mekaar hopelijk ontmoeten op 13 Mei in de Oude Abdij Drogen. Van harte,

Xavier Soreng SJ,
Provinciaal van de Ranchi Jezuiten,
Sadbhavna, PB 4, Dr. Camil Bulcke Path, 834 001 Ranchi,
Jharkhand, INDIA

Bezoek onze Website: <http://www.ranjesu.org>
Voor financiële steun: Hubeje 435-2099001-01 (fiscaal attest),
Koninginnelaan 141, 1030 Brussel, IBAN:BE43 4352 0990 0101